

Anoniem op z'n hondjes

Ik wil het eens hebben over straatfotografie. Niet omdat dat zo'n bijzonder onderwerp is en ook niet omdat daar nooit over geschreven wordt, maar ik zit met een dilemma. Nu zijn er genoeg andere bladen waar je met dilemma's terecht kunt; maar ik wou het hier eens neerleggen. Ik houd van fotograferen en ik houd van mensen en wanneer je dat grofweg door elkaar husselt, kom je vroeg of laat uit op straatfotografie. En daar hebben we hét dilemma: want ongevraagd mensen fotograferen, geeft mij altijd een ongemakkelijk gevoel en toch wil ik het ook niet laten. Dus hoe daar nu mee om te gaan? Mijn oplossing om dat

"Het liefst zou ik op een bankje zitten achter een krant met een gat erin"

ongemakkelijke gevoel te ontlopen, was om het zo onopgemerkt mogelijk te doen. Ik hulde mij dan, gelijk een jager, in een soort van schutkleur. Gehuld in zwarte kleding, aangevuld met een beetje grijs, schuifde ik onopvallend langs de gevels. Ik stelde mij verdekt op. Fotografeerde mensen van achteren. Soms posteerde ik mijn partner in de richting waarheen ik wilde fotograferen en mikte dan enigszins naar links of rechts, al naar gelang naar waar mijn slachtoffer zich bevond. Ik probeerde van alles om mij er niet ellendig onder te voelen, behalve stoppen met fotograferen. Het liefst zou ik op een bankje zitten achter een krant met een gat erin. Het

is dat ik dat zelf behoorlijk belachelijk vind (eerlijk gezegd nóg gênanter dan mensen ongevraagd op de foto zetten). Mijn foto's maakte ik natuurlijk ook zo snel mogelijk en ook het liefst zo, dat niet alleen degene die ik in de picture had het niet zag, maar dat niemand het zag. Resultaat: onscherpe en bewogen schimmen die dan ook nog vaak op z'n best een deel van hun lijf misten. Of vaak, nog deprimerender, alleen de stoeprand aan de overkant van de straat. Dit laatste was te danken aan het feit dat ik, geboren uit stiekemigheid, mijn heup als uitgangspunt nam en lukraak richtte.

Frustratie alom dus. Totdat een docent op mijn foto-opleiding de tip gaf het 'op z'n hondjes te doen'. Ja, mijn wenkbrauwen gingen ook in de fronsstand. Maar dat bedoelde hij dus niet. Wat hij wél bedoelde was: "Je loopt, zoals een hondje dat doet, een beetje snuffelend om de anderen heen. Maak contact, loop een poosje met ze op, kuier er een beetje achteraan; totdat ze je vergeten zijn, en dán ga je foto's maken." Gelukkig ben ik net niet te eigenwijs om deze tip naast me neer te leggen. Mensen zijn nu eenmaal wonderschone schepselen die ik graag op de foto zet. Dus ben ik het zo gaan doen. En weet je? Het werkt. Ik voel me een stuk minder opgelaten en de foto's zijn beter. En die krant? Ach dat kan altijd nog... ■

www.blikinbeeld.com

Yet Bosman
Houdt van mensen, fotografische alleseter, studeert bij NieuwLicht

FOTOGRAFIE

Editie 6 november/december 2013

**BEELDTAAL
KUN JE LEREN**

NEDERLANDERS SCOREN

Wildlife Photographer of the Year

Hoe kijk jij?

Met kunstenaarsoog, filosofische blik of als technicus?

€ 6,95

Famke Backx
Fotomodel achter de camera